

**Philzuid o.l.v. Duncan Ward met
Mahler VI
Muziekgebouw Eindhoven
30 januari 2026**

Het moet heerlijk zijn om in het volle aanschijn van je publiek een meer dan levensgrote hamer te kunnen pakken en daarmee een

snoeiharde dreun te kunnen geven op een grote pauk. Die hamerslag was het opperste vertoon van de niet te ontlopen tragiek in Mahlers zesde symfonie, geschreven in goede tijden, maar met een gevoel van naderend onheil om de hoek. Bij veel van Mahlers muziek komt de gedachte op: 'wat zit er in godsnaam allemaal in het hoofd van die man'. In de Zesde, door hemzélf 'De Tragische' genoemd, is de worsteling met het leven tot in het extreme uitgewerkt. Is het mooie muziek? Nee, op een enkel harmonieus moment na niet. Ze wringt, schuurt, stampt en pijnigt, vijf kwartier aan één stuk. Mooi was ook niet de bedoeling, Mahler is een van de eersten die onverbloemd maar functioneel 'lelijk' durfde te schrijven. Vijf kwartier duurt zijn Zesde, waarin de spanningsboog steeds maar verder wordt opgerekt en waarin Mahler het uiterste vraagt van de musici, zowel emotioneel als fysiek. Bijna ondoenlijk.

Die lange spanningsboog eiste zijn tol. Op driekwart, het moment waarop alles wel gegeven lijkt, komt Mahler met een helse Finale waarin hij alle thema's nog eens terugkomen en dat werd het orkest, en met name de grote en diverse blazersgroep, soms te veel. Met onvermoeibare kracht spoorde Duncan Ward aan, zijn lijf een afspiegeling van de intensiteit van de muziek, maar de koek was op en hoewel de noten klopten, lukte het niet om de muziek daaraan te doen ontstijgen. Het tekort aan reserve - en misschien ook wel aan ervaring in dit laatromantische mega-repertoire - had zijn weerslag op de samenhang en op de intonatie van de blazers. Tot slot een staande ovatie van het verbijsterde publiek. Als een ontlading en als verdiend respect voor bewezen diensten.

Marjolijn Sengers